

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 397/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Burian & partners, s.r.o., Vojtecha Tvrdeho 819/1, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 29Tp/25/2025 z 26. apríla 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 4Tpo/9/2025 z 20. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými rozhodnutiami všeobecných súdov o vzatí sťažovateľa do väzby. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutých uznesení a uplatňuje si náhradu trov právneho zastúpenia.
2. Z ústavnej sťažnosti a predložených listinných dôkazov vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa z 25. apríla 2025 vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, zločin znásilnenia a zločin sexuálneho násillia.
4. Napadnutým uznesením Okresného súdu Žilina z 26. apríla 2025 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Súd rozhodol, že lehota väzby začala plynúť 24. apríla 2025 a sťažovateľ väzbu vykoná v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava. Väzbu sťažovateľa súd nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a zamietol tiež žiadosť o nahradenie väzby písomným sľubom obvineného sťažovateľa.

5. Okresný súd konštatoval splnenie formálnych dôvodov väzby a k dôvodnosti podozrenia zo spáchania predmetných skutkov obvineným uviedol, že tieto vyplývajú z podrobnej výpovede poškodenej družky obvineného, ktorá vypovedala pred vznesením obvinenia, ako aj po vznesení obvinenia, opísala vzájomné spolužitie s obvineným sťažovateľom, jeho nadmerné požívanie alkoholických nápojov až tak, že začal mať zdravotné problémy, opakovane bol na liečení, avšak bezúspešne. Pod vplyvom alkoholu sa voči nej správa verbálne agresívne, vulgárne jej nadáva, podrobne popísala jeho agresívne správanie voči nej aj maloletým deťom. Popísala okolnosti, keď ju mal sťažovateľ prinútiť k pohlavnému styku násilím, okolnosti z 24. apríla 2025, keď od nej násilím vynucoval orálny styk za použitia pút, popísala priebeh skutku, ako sa bránila, ako sa jej polonahej podarilo ujsť na ulicu. Výpoveď poškodenej je podporená aj výpoveďou svedka, maloletého syna, ktorý popísal správanie obvineného sťažovateľa k poškodenej, verbálnu agresivitu, vyhrážky, vyhrážky, že zabije psa, že si ublíži, nadávky a facky, ktoré maloletý dostával. Výpoveď poškodenej považoval okresný súd za podporenú aj obrazovým záznamom zachytávajúcim útek poškodenej, ako aj ďalšími záznamami, ktoré zachytávajú emočne vypäté situácie a obavy poškodenej z obvineného sťažovateľa. Okolnosť, že sťažovateľ mal byť pod vplyvom alkoholu, bola podľa okresného súdu podporená zápisom o dychovej skúške z 24. apríla 2025, keď v čase o 11.30 h bolo sťažovateľovi nameraných 1,31 promile. Úradný záznam privolanej hliadky Policajného zboru zachytáva vyjadrenia oznamovateľky a ďalšej osoby, ktoré reagovali na volanie o pomoc poškodenej a privolali políciu a RZP. Okresný súd konštatoval, že dopad konania sťažovateľa najmä na psychické, ako aj fyzické zdravie poškodenej, jej obavy a strach zo sťažovateľa sa z doteraz zabezpečených dôkazov javia ako skutočné, pritom poškodená podľa lekárskeho správ ošetrojúcej lekárky trpí úzkosťami v spojitosti s dlhodobou frustrujúcou situáciou vo vzťahu.

6. Podľa okresného súdu dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti vyplýva z okolností spáchania skutku, ako aj z konania obvineného sťažovateľa a jeho osoby. Sťažovateľ sa od roku 2023 dobrovoľne ambulantne protialkoholicky lieči. Hoci obvinený nebol v minulosti odsúdený za násilný trestný čin, aktuálne je dôvodne podozrivý z troch násilných trestných činov. Práve jeho agresia pod vplyvom alkoholu voči členom jeho rodiny dávajú dôvod domnievať sa, že pod vplyvom alkoholu by sa mohol správať agresívne, nepredvídateľne a spôsobiť obdobný alebo závažnejší následok, ako v tejto trestnej veci. Je tu dôvodná obava, že v prípade jeho prepustenia na slobodu by mohol pokračovať v konaní voči poškodenej alebo pri určitej zlomovej či vypätej situácii sa dopustiť ďalšej trestnej činnosti voči poškodenej, prípadne voči inej osobe. Obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa poskytne akútnu ochranu fyzického aj psychického zdravia poškodenej pred možným nevyspytateľným konaním sťažovateľa.

7. Okresný súd sa tiež vyjadril k možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, uložením obmedzení a povinností, keď poukázal na charakter trestnej veci (závažná trestná činnosť smerujúca voči fyzickému a psychickému zdraviu poškodenej), osobu sťažovateľa (osoba závislá od alkoholu, u ktorej protialkoholické liečenie prebiehajúce od roku 2023 je zjavne bezvýsledné), okolnosti trestnej veci (opakovane verbálne agresívne, ako aj fyzicky agresívne konanie voči poškodenej, ktoré dospelo do toho stavu, že polonahá spútaná utiekla pred odsúdeným po násilnom intímnom akte na ulicu), doterajší spôsob života obvineného (najmä odsúdenie za jazdu pod vplyvom, pričom v skúšobnej dobe podmieneného upustenia z výkonu trestu zákazu činnosti sa neosvedčil) a konštatoval, že dohľad probačného a mediačného úradníka,

ako aj zabezpečovacie inštitúty väzbu nahradzujúce nie sú dostatočným nástrojom na pominutie obavy, aby sťažovateľ nepokračoval v trestnej činnosti, a to o to viac, že s poškodenou žije v spoločnej domácnosti a pracujú v spoločnej firme. Súd zdôraznil, že sťažovateľ napriek odbornej pomoci a protialkoholickému liečeniu naďalej požíva alkoholické nápoje.

8. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol napadnutým uznesením z 20. mája 2025 tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietol, rovnako ako aj žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby peňažnou zárukou 20 000 eur ponúknutou [REDAKOVANÉ].

9. Krajský súd konštatoval, že sú tu dôvody na väzobné stíhanie sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a odkázal v podrobnostiach na uznesenie okresného súdu, s ktorým sa stotožnil. Doterajšie správanie obvineného vzhľadom na okolnosti spáchania stíhaných skutkov, osobu sťažovateľa, ktorý je podľa dosiaľ zabezpečených dôkazov pravidelným konzumentom alkoholických nápojov, pod vplyvom ktorých je jeho správanie agresívne a nepredvídateľné a s poškodenou i maloletými deťmi navyše zdieľa spoločnú domácnosť, vedie k dôvodnej obave, že ide o vysoko rizikovú situáciu, kde aj minimálny podnet môže byť spúšťačom ďalšieho, eventuálne aj závažnejšieho protiprávneho konania primárne proti osobe poškodenej, ako aj maloletým deťom. Hrozba z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, a to najmä rovnakej alebo obdobnej trestnej činnosti, je daná nielen povahou trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený v tomto trestnom konaní stíhaný, ale aj osobou obvineného.

10. K možnosti nahradenia väzby krajský súd uviedol, že prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu aj po zohľadnení účinkov dohľadu probačného a mediačného úradníka by výrazne zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného stíhania práve pokračovaním v páchaní rovnakej a obdobnej trestnej činnosti. Nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, písomným sľubom či peňažnou zárukou s poukazom na povahu trestnej činnosti a osobu sťažovateľa považoval krajský súd za absolútne nedostatočné. Uviedol tiež, že ide o osobu so sklonom k nerešpektovaniu rozhodnutí orgánov verejnej moci, pričom ani predchádzajúce priestupkové postihy nevedli sťažovateľa k prehodnoteniu svojho spôsobu života a jedine väzobným stíhaním je možné zabrániť v ďalšom páchaní trestnej činnosti. Na uvedenom podľa súdu nič nemení ani v sťažnostnej argumentácii deklarovaný záujem dodržiavať prípadné uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, ochota nastúpiť na ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou či povinnosť nepriblížiť sa k osobe poškodenej a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydľia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Sťažovateľ uvádza, že podľa jeho názoru nie sú splnené podmienky na väzbu. Tvrdí, že sa nikdy v minulosti nedopúšťal násilnej trestnej činnosti a existencia jedného trestného činu spáchaného z nerozvážnosti nemôže pri tak závažnom zásahu do osobnej slobody tvoriť odôvodnený predpoklad väzby. K svojmu údajnému agresívnemu správaniu voči poškodenej argumentuje, že táto na výsluchu 25. apríla 2025 mala uviesť, že ju nikdy fyzicky nenapadol. Uvádza, že je ochotný podrobiť sa protialkoholickému liečeniu ústavnou formou, zdôrazňuje, že má možnosť bývať aj v byte, ktorý sa nachádza mimo bydliska poškodenej a ich detí, čím by došlo

k eliminácii primárneho dôvodu väzby, izolácie od poškodenej. Dôvodnosť obavy poškodenej konfrontuje s jej výpoveďou 25. apríla 2025, keď mala uviesť, že mu nechce zle, len chce, aby sa išiel liečiť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom a napadnutým uznesením okresného súdu:

12. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci.

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, pričom túto možnosť aj využil a posúdenie všetkých jeho relevantných námietok tak bolo v právomoci krajského súdu.

14. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

16. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto právna úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby (uznesenie o vznesení obvinenia) a materiálne predpoklady väzby, keď musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený; zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011). Ústavný súd už vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení. Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavne konformné uplatnenie zabezpečovacieho inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou

musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013). Zároveň je potrebné dodať, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o väzbe, ktoré neposkytuje odpovede na všetky relevantné otázky, resp. námietky formulované zo strany väzobne stíhanej osoby, sa v prípade väzby automaticky pretavuje do porušenia práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (III. ÚS 33/2021).

17. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vzťahujúcu sa na väzbu, teda na ochranu osobnej slobody, z ktorej vyplýva, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Na rozhodovanie o osobnej slobode (najmä ale nielen o väzobných veciach) je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Označený článok ústavy zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (podobne napr. II. ÚS 10/2016, IV. ÚS 397/2010, III. ÚS 352/2025). Podobne pri namietanom porušení práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o osobnej slobode, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (podobne napr. I. ÚS 256/07, III. ÚS 352/2025).

18. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020, I. ÚS 471/2024).

19. Ústavný súd skúmal, či sa krajský súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia uznesenia okresného súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

20. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poznamenáva, že do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne uspôsobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

21. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že súd skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov väzby, podrobne sa zaoberal posúdením dôvodnosti väzobného stíhania, vyjadril sa k možnosti nahradenia väzby inými miernejšími prostriedkami, vyjadril sa detailne k jednotlivým sťažovateľovým návrhom. Okresný súd a rovnako aj krajský súd v napadnutých uzneseniach rozsiahlo odôvodnili záver, že z dosiaľ zadovážených dôkazov možno považovať trestné stíhanie sťažovateľa za dôvodné, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie sťažovateľovi, bol spáchaný, má znaky trestného činu a je dôvodné podozrenie, že tento skutok spáchal sťažovateľ. Poukázali pritom na dosiaľ vykonané dokazovanie, predovšetkým výsluch poškodenej, svedka, zápisnice o vydaní veci, zápisnice o ohliadke miesta činu, lekárske správy, DVD nosič predložený poškodenou, zápis o dychovej skúške a úradný záznam z 24. apríla 2025.

22. Námietať smerujúca k deficitu dôvodnosti tzv. preventívnej väzby je zjavne neopodstatnená. Všeobecné súde uviedli argumenty dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, väzobný dôvod vzhľadom na charakter trestnej činnosti, povahe a závažnosti skutku a osobe sťažovateľa, čo aj náležite odôvodnili. Krajský súd sa vzhľadom na doterajšie dokazovanie nestotožnil s argumentom sťažovateľa, že obdobné správanie ako to, ktoré predchádzalo incidentu z 24. apríla 2025, bolo v zásade pravidlom v rámci vzájomného intímneho spolužitia sťažovateľa a poškodenej. Poškodená podrobne popísala správanie sťažovateľa, keď bol pod vplyvom alkoholických nápojov, a kedy sú u neho prítomné agresívne, výbušné prejavy spojené s násilnými útokmi voči jej osobe, vyhadzovanie z domu, kedy musela v noci s deťmi opustiť spoločnú domácnosť. Riziko ohrozenia poškodenej násilným správaním zo strany sťažovateľa posúdil súd ako vysoké a zdokumentované správanie sťažovateľa bolo podľa súdu spôsobilé vzbudiť u nej obavy o jej život a zdravie. Konečné ustálenie uvádzaných súvislostí je vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby. Pri rozhodovaní o tzv. preventívnej väzbe postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby. Ústavný súd konštatuje, že všeobecnými súdmi uvádzané okolnosti sú z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou ústavno-právne akceptovateľné.

23. V rámci odôvodnenia nevyhovievania návrhu na nahradenie väzby navrhnutými miernejšími alternatívnymi opatreniami sa krajský súd vyjadril aj k sťažovateľom v ústavnej sťažnosti zdôraznenej ochote nastúpiť na ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou, pričom,

vzhľadom na povahu trestnej činnosti a osobu sťažovateľa, nahradenie väzby inými prostriedkami považoval za absolútne nedostatočné, čo aj náležite odôvodnil.

24. Ústavný súd považuje spôsob, akým krajský súd pristúpil k preskúmaniu a vyhodnoteniu námietok sťažovateľa, za ústavne súladný. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Argumentácia krajského súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, dáva sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolené námietky. Rozhodnutie krajského súdu, pokiaľ ide o označené sťažnostné argumenty, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencionalny zásah do sťažovateľových základných práv.

25. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu